

Arrest

nr. 191 993 van 14 september 2017
in de zaak RvV x / VIII

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 juni 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2017 met refertenummer 70223.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 10 oktober 2016 onder onbepaalde nationaliteit een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit als bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarige Griekse dochter.

1.2. Op 31 maart 2017 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 vormt de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie vreemdelingen, die op 10.10.2016 werd ingediend door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): L.

Nationaliteit: Onbepaald

Geboortedatum: 01.07.1969

Geboorteplaats: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat las familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.

Betrokkene heeft echter niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon te hare laste is. Immers, zij toont niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om effectief financieel in te staan voor de referentiepersoon.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Volledig uittreksel van de gegevens van een onderneming natuurlijk persoon, FOD Economie (met bijhorende Franstalige versie) waaruit blijkt dat betrokkene sedert 29.08.2016 een zelfstandige onderneming is gestart.

- Attest Partena dd. 30.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 29.08.2016 bij hun is aangesloten als zelfstandige.

Uit de voorgelegde documenten blijken geen inkomsten waardoor onze dienst geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van betrokkene. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de betrokkene heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen: er is geen sprake van een medische problematiek in hoofde van betrokkene. Het bevel om het grondgebied is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief."

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Bij schrijven van 27 juni 2017 heeft de verwerende partij meegedeeld dat de bevelscomponent van de bijlage 20 wordt ingetrokken. De Raad kan dan ook niet anders dan concluderen dat verzoekster geen belang meer heeft bij de behandeling van het beroep voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is immers ingetrokken en bestaat derhalve niet langer. Verzoeker kan er dan ook geen nadeel van ondervinden, wat ze ter terechtzitting bevestigt. Dit heeft als gevolg dat het tweede middel, dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, niet moet worden behandeld.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In het eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf die besloten ligt in de bestreden bijlage 20, werpt verzoekster op,

"Schending van art. 52 § 3 en 52 § 4, 5e lid KB 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna KB 08.10.1981) gelezen in

samenhang met art. 40 en 40bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vr.W. 15.12.1980) en schending van de materiële motiveringsplicht juncto art 62 § 2 Vr.W. 15.12.1980 en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“Met de bestreden beslissing schendt verweester het art. 52 §3 en 52 § 4, 5e lid KB 08.10.1981 naar luid waarvan [...] :

‘Art. 52

[...]

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.’

[...]

§ 4.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.’

hetgeen dient gelezen in samenhang met art. 40 § 4 van de wet van 15.12.1980 naar luid waarvan [...]:

‘Art. 40

[...]

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

[...]

hetgeen in beginsel van toepassing is op de minderjarige dochter van VERZOEKSTER van Griekse nationaliteit met name [I.S.] geboren op [...] en zijnde de referentiepersoon betreffende dewelke alsdan art. 40bis § 2, eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 naar luid waarvan [...]:

‘Art. 40bis.

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.]

[...]

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

[...]

van toepassing is aangezien verweester in de bestreden beslissing tot weigering tot machtiging tot verblijf van VERZOEKSTER, dit motiveert onder verwijzing naar (art. 40 en) 40bis Vr.W. 15.12.1980 en zij daarbij melding maakt dat betreffende VERZOEKSTER :

‘Betrokkene heeft echter niet aangetoond dat de referentiepersoon te hare laste is. Immers, zij toont niet aan over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om effectief in te staan voor de referentiepersoon’

Volgende documenten worden voorgelegd :

- Volledig uittreksel van de gegevens van een onderneming natuurlijke persoon FOD ECONOMIE (met bijhorende Franstalige versie) waaruit blijkt dat betrokkene sedert 29.08.2016 een zelfstandige onderneming is gestart.

- Attest PARTENA dd. 30.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 29.08.2016 bij hun is aangesloten als zelfstandige.

Uit voorgelegde documenten blijken geen inkomsten waardoor onze dienst geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van betrokkene. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de betrokkene over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.'

Ten eerste maakt verweerder aldus in casu blijkbaar een verkeerde toepassing van de wet, nu zij gelet op de hierboven vermelde motivering, VERZOEKSTER ten onrechte verwijt haar minderjarige dochter [I.S.] geboren op [...] en verblijvende bij VERZOEKSTER te 8400 OOSTENDE [...], niet te laste te hebben.

Daarenboven heeft VERZOEKSTER niet enkel haar minderjarige dochter [I.S.] voormeld ten laste maar ook haar andere minderjarige dochter [N.S.] geboren op [...] en tevens verblijvende bij VERZOEKSTER te 8400 OOSTENDE, [...] (zie stuk 2 attest verblijfsverandering dd. 22.08.2016).

Alhoewel de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart als familiid van een EU-burger op 10.10.2016 door de Stad Oostende enkel werd opgemaakt met vermelding van [I.S.] als referentiepersoon (zie stuk 3) dient ook [N.S.] beschouwd als referentiepersoon voor de toepassing van art. 40 van de wet van 15.12.1980.

Het verzoek tot machtiging tot verblijf in hoofde van VERZOEKSTER (de facto een verzoek tot gezinshereniging) betreft immers een verzoek tot machtiging tot verblijf in het Rijk samen met haar minderjarige dochters van Griekse nationaliteit samen met wie VERZOEKSTER én de vader van deze minderjarige kinderen, [I.S.] tevens van Griekse nationaliteit en met wie VERZOEKSTER een gezin vormt, thans te 8400 OOSTENDE, [...] in het Rijk verblijft.

Onverminderd VERZOEKSTER wel degelijk over bestaansmiddelen beschikt in het Rijk, nu zij als zelfstandige een winkel uitbaat, zo ook op 31.03.2017 (zie nuttig stuk 4 fiscale balans op 12.04.2017) en dit tevens heeft medegedeeld aan de Stad Oostende voorafgaandelijk de bestreden beslissing, is het zo dat zij als zelfstandige geen loon- of andere fiscale fiche kan voorleggen ter staving van het feit dat zij als zelfstandige 'over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen' beschikt, aangezien een zelfstandige zichzelf geen periodieke vergoeding kan toekennen hetgeen door het sociaal secretariaat wordt bevestigd (stuk 5).

VERZOEKSTER vormt bovendien een gezin samen met de vader van haar minderjarige kinderen, [I.S.] voormeld, dewelke samen met VERZOEKSTER de kinderen te laste heeft en het hoederecht over hen uitoefent.

Zodoende is het vaststaande dat VERZOEKSTER die (samen met de vader van haar minderjarige kinderen, [I.S.]) over het hoederecht beschikt van hun minderjarige kinderen met wie zij een gezin vormt, tevens deze kinderen ten laste heeft en daarenboven en ten overvloede over eigen inkomsten beschikt en geenzins ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk noch een vervangingsinkomen geniet, en minstens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in hun onderhoud te voorzien, al is deze laatste bepaling gelet op art. 40 § 4, 2° lid Vr.W. 15.12.1980 een voorwaarde die niet aan VERZOEKSTER kleeft (zie hoger).

Tegelijkertijd schendt de bestreden beslissing tevens de materiele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nu blijkens de bestreden beslissing volgens verweerder VERZOEKSTER (die per 31.03.2017 wel degelijk als zelfstandige actief is en baten en winsten genereert) wel degelijk in het onderhoud van zowel haarzelf als van haar minderjarige dochters kan voorzien. Immers heeft VERZOEKSTER nog nooit een beroep gedaan op enige van vorm van sociale bijstand, noch geniet zij een vervangingsinkomen.

De motivering in de bestreden beslissing faalt in deze dus zowel in feite als in rechte.

Aldus schendt verweerder art. 52 § 3 en 52 § 4, 5e lid KB 08.10.1981 nu VERZOEKSTER wel degelijk na afloop van drie maanden de nodige stukken heeft voorgelegd aan de bevoegde diensten van de gemeente (stad Oostende) en schendt om redenen voormeld de bestreden beslissing tevens art. 40 en 40bis van de wet van 15.12.1980 en schendt ze tevens de materiële motiveringsplicht juncto art 62 § 2 Vr.W. 15.12.1980 en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zodat om ook deze redenen de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de beslissing tot weigering van verblijf kent nu zij deze aan

een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Verzoekster kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 52, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), aangezien deze bepaling betrekking heeft op een beslissing die getroffen wordt door het gemeentebestuur wanneer de gevraagde documenten niet binnen een periode van drie maanden werden overgemaakt. De bestreden beslissing is echter niet een dergelijke beslissing. Ze werd immers getroffen door de gemachtigde van de staatssecretaris nadat deze de documenten die verzoekster had overgemaakt aan het Oostends stadsbestuur op inhoudelijk vlak heeft bekeken en tot de slotsom kwam dat verzoekster niet voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. De bestreden beslissing vormt dus een toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit dat stelt, *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”*

3.4. Verzoekster kan evenmin dienstig rechtstreeks de schending opwerpen van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in samenhang met de voormelde bepalingen van het Vreemdelingenbesluit, aangezien de bestreden beslissing tot weigering van verblijf een toepassing vormt van artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan als derdelander enkel beschikken over een afgeleid verblijfsrecht en kan niet zelfstandig een beroep doen op artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet dat van toepassing is op burgers van de Unie. Dit lijkt verzoekster ook zelf te beseffen aangezien ze in haar verzoekschrift opwerpt dat artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een voorwaarde inhoudt *“die niet aan verzoekster kleeft”*.

3.5. Verzoekster heeft een verblijfsrecht aangevraagd als moeder van een minderjarige burger van de Unie die in België verblijft en die over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dit via de inkomsten van verzoekster. Op dergelijke situatie is artikel 40bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van toepassing, dat als volgt luidt:

“5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt”.

3.6. In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 waarbij voormelde bepaling werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet kan het volgende worden gelezen:

“Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, punten 55 en 69 evenals het arrest van 10 oktober 2013, “Alopka”, C-86/12, punt 29). In zijn “Chen”-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een

onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “Zu en Chen”, punten 45 en 46). In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet”. (Kamer, Gedr.St., 2013-2014, DOC 53-3239/001, p.17).

3.7. Het Hof van Justitie heeft de betrokken situatie recentelijk in een arrest van 13 september 2016 in de zaak C-65/14 (Rendon Marin) nader toegelicht als volgt:

“In dit verband heeft het Hof reeds geoordeeld dat de Unieburger weliswaar over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken, doch dat het Unierecht niet het minste vereiste stelt met betrekking tot de herkomst van deze middelen, welke met name door de derdelander, ouder van de betrokken minderjarige burgers, ter beschikking kunnen zijn gesteld (zie in die zin arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, punt 30, en 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, C-86/12, EU:C:2013:645, punt 27).

49 In casu blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat de kinderen van Rendón Marín naar behoren worden verzorgd en passend onderwijs krijgen. De Spaanse regering heeft ter terechtzitting voorts gepreciseerd dat Rendón Marín krachtens de Spaanse wettelijke regeling voor zichzelf en voor zijn kinderen over een ziektekostenverzekering beschikt. Niettemin dient de verwijzende rechter vast te stellen of de dochter van Rendón Marín, zelf of via haar vader, beschikt over voldoende bestaansmiddelen en een verzekering die de ziektekosten volledig dekt in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38.

50 Aangaande de vraag of Rendón Marín, een derdelander, als bloedverwant in opgaande lijn van een Unieburger die krachtens richtlijn 2004/38 een verblijfsrecht heeft, aanspraak heeft op een afgeleid verblijfsrecht, blijkt uit de rechtspraak van het Hof dat de hoedanigheid van familielid „ten laste” van de Unieburger die de houder van het verblijfsrecht is, voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de houder van het verblijfsrecht, zodat, wanneer zich, zoals in casu, de tegenovergestelde situatie voordoet, te weten dat de houder van het verblijfsrecht ten laste komt van de derdelander, laatstgenoemde zich niet op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn „ten laste” van die houder in de zin van richtlijn 2004/38 kan beroepen om een recht van verblijf in de gastlidstaat te verkrijgen (zie in die zin arrest van 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, C-86/12, EU:C:2013:645, punt 25).

51 De omstandigheid dat de daadwerkelijk voor een minderjarige Unieburger zorgende ouder die derdelander is, niet met deze burger in de gastlidstaat mag wonen, ontnemt het verblijfsrecht van deze burger echter ieder nuttig effect, aangezien het genot van het verblijfsrecht door een minderjarig kind noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die daadwerkelijk zorg voor hem draagt en dat deze persoon dus gedurende dat verblijf bij het kind in het gastland kan wonen (zie arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, punt 45, en 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, C-86/12, EU:C:2013:645, punt 28).

52 Wanneer aldus artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38 in de gastlidstaat een verblijfsrecht verlenen aan de minderjarige onderdaan van een andere lidstaat die voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder b), van deze richtlijn, kan de ouder die daadwerkelijk zorg draagt voor deze onderdaan, op grond van diezelfde bepalingen met hem in de gastlidstaat verblijven (arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C-200/02, EU:C:2004:639, punten 46 en 47, en 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, C-86/12, EU:C:2013:645, punt 29).

53 Afgezien van het in punt 47 van het onderhavige arrest bedoelde geval, indien de dochter van Rendón Marín voldoet aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 voor een verblijfsrecht in Spanje op basis van artikel 21 VWEU en van deze richtlijn, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan, zoals is beklemtoond in punt 49 van dit arrest, moeten laatstgenoemde bepalingen in die zin worden uitgelegd dat zij zich er in beginsel tegen verzetten dat wordt geweigerd aan Rendón Marín op het grondgebied van deze lidstaat een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen”.

3.8. Dit alles houdt dus in dat verzoekster in eerste instantie moet aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zodat de minderjarige burger van de Unie voldoet aan het gestelde in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf strekt ertoe te stellen dat verzoekster niet aantoonde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om effectief financieel in te staan voor haar minderjarig kind.

3.9. In dit verband wordt in de bestreden bijlage 20 gesteld:

“Volgende documenten worden voorgelegd:

- Volledig uittreksel van de gegevens van een onderneming natuurlijk persoon, FOD Economie (met bijhorende Franstalige versie) waaruit blijkt dat betrokkene sedert 29.08.2016 een zelfstandige onderneming is gestart.

- Attest Partena dd. 30.08.2016 waaruit blijkt dat betrokkene sinds 29.08.2016 bij hun is aangesloten als zelfstandige.

Uit de voorgelegde documenten blijken geen inkomsten waardoor onze dienst geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van betrokkene. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de betrokkene heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.”

3.10. De hierboven vermelde documenten bevinden zich in het administratief dossier. In het document, *“VOLLEDIG UITTREKSEL VAN DE GEGEVENS VAN EEN ONDERNEMING NATUURLIJK PERSOON”* worden algemene gegevens verstrekt over de zaak die verzoekster uitbaat onder de naam “Zorbas”, zoals het ondernemingsnummer, het adres, de begindatum van de onderneming, de vermelding van de oprichter van de onderneming, het vestigingseenheidsnummer, ... doch het betrokken document verstrekt zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, geen gegevens over de inkomsten die haar zaak genereert of over andere bestaansmiddelen waarover ze beschikt. Het attest van Partena betreft het bewijs van aansluiting als zelfstandige bij een sociale verzekeringskas en maakt evenmin gewag van de inkomsten van verzoekster. De verwerende partij komt derhalve op terechte wijze tot de vaststelling dat verzoekster niet aantoonbaar te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om effectief financieel in te staan voor haar minderjarig kind.

3.11. Verzoekster kan deze door de verwerende partij gedane beoordeling niet aan het wankelen brengen door haar overtuiging dat ze wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt en hierbij te verwijzen naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, dat dateert van 12 april 2017 en dus van na het treffen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan niet worden verweten een onterechte beslissing te hebben getroffen en de zorgvuldigheidsplicht te hebben geschonden op basis van een stuk waarover de verwerende partij niet beschikte toen de ze de bestreden beslissing trof. Verzoekster houdt voor te hebben *“medegedeeld aan de Stad Oostende voorafgaandelijk de bestreden beslissing [...] dat zij als zelfstandige geen loon- of andere fiscale fiche kan voorleggen ter staving van het feit dat zij als zelfstandige ‘over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen’ beschikt, aangezien een zelfstandige zichzelf geen periodieke vergoeding kan toekennen hetgeen door het sociaal secretariaat wordt bevestigd (stuk 5)”*. doch de verwerende partij kan niet worden afgerekend op basis van informatie die louter zou zijn meegedeeld aan het stadsbestuur van Oostende, waarbij bovendien niet wordt aangetoond dat dit daadwerkelijk werd meegedeeld aan het stadsbestuur van Oostende. Het stuk 5 dat verzoekster toevoegt aan haar verzoekschrift, *“mededeling sociaal secretariaat aangaande de onmogelijkheid tot verschaffen van loonfiches in hoofde van VERZOEKSTER”*, betreft mailverkeer dat eveneens dateert van na het treffen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf en deze beslissing dus niet aan het wankelen kan brengen.

3.12. De Raad ziet ten slotte niet in en verzoekster legt ook niet uit hoe haar andere (daadwerkelijke) minderjarige dochter N.S. die ze ten laste heeft of de vermelding van deze laatste op de bijlage 19ter tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden en meer bepaald een invloed zou kunnen hebben gehad op de vaststelling in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf dat verzoekster niet aantoonbaar te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om effectief financieel in te staan voor haar minderjarig kind. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters verwijzing naar de Griekse vader van haar kinderen in haar verzoekschrift en de mededeling dat ze samen de minderjarige kinderen ten laste hebben en over het hoederecht beschikken en allemaal samen een gezin vormen. Verzoeksters betoog dat ze een *“verzoek tot machtiging tot verblijf in het Rijk samen met haar minderjarige dochters van Griekse nationaliteit samen met wie VERZOEKSTER én de vader van deze minderjarige kinderen, [I.S.] tevens van Griekse nationaliteit en met wie VERZOEKSTER een gezin vormt, (...) in het Rijk verblijft”* vindt geen steun in het administratief dossier waarin zich de bijlage 19ter bevindt, opgesteld door het Oostends stadsbestuur op 10 oktober 2016, waarop wordt vermeld dat verzoekster zich bij het bestuur heeft aangemeld om een aanvraag tot verblijf in te dienen in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie, dit in de hoedanigheid van vader of moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie. Op het exemplaar van de bijlage 19ter dat zich in het administratief dossier bevindt, prijkt verzoeksters handtekening.

3.13. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen of strijdig is met artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit of met artikel 40 bis, §2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA